NORAKSTS
Lieta Nr.A42662107
143/AA43-0793-10/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 25.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs K.Berķis,
tiesneši M.Birzgalis un A.Šteinberga,

piedaloties pieteicējam *A.K.* un atbildētāja Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvim *M.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.K.*, personas kods */personas kods/*, sūdzību par Valsts policijas Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 2007.gada 19.oktobra lēmuma Nr.035/PB363269-K-700 atcelšanu, sakarā ar *A.K.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 7.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors 2007.gada 15.augustā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB363269 par to, ka *A.K.* 2007.gada 15.augustā plkst.13:30 vadīja automašīnu *Audi A6*, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, Rīgas rajonā, Salaspils novadā uz autoceļa Rīga – Daugavpils 25.kilometrā Rīgas virzienā 323.ceļa zīmes darbības zonā ar ātrumu 113 km/h. Ātrums fiksēts ar mērierīci Stalker.

Protokolā norādīts, ka *A.K.* ir pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 116.punkta prasības, atbildība par ko paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta devītajā daļā. Par izdarīto pārkāpumu *A.K.* uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā.

[2] Ar Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka 2007.gada 19.oktobra lēmumu Nr.035/PB363269-K-700 (turpmāk arī – Lēmums) Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka 2007.gada 15.augusta administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr. PB363269 atstāts negrozīts.

Lēmumā pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Nav pamatots sūdzības iesniedzēja iebildums par policijas darbinieku atteikšanos uzrādīt laiku, kad pārkāpums tika fiksēts, jo ātruma

kontroles mērierīcē neparādās cita informācija, izņemot transportlīdzekļa ātrumu.

[2.2] Pārkāpums tika fiksēts ne tikai ar ātruma kontroles mērierīci, bet arī vizuāli.

[2.3] Izvērtējot policijas darbinieku ziņojumus, nav apstiprinājies sūdzībā norādītais, ka ceļu policijas darbinieks nenosauca savu vārdu, uzvārdu un amatu, kā arī fakts, ka policijas darbinieks *U.V.* būtu *A.K.* pateicis frāzi: „Ko darīsim?".

No policijas darbinieka *U.V.* ziņojuma izriet, ka *A.K.* tika uzrādīta mērierīces Stalker Nr.21787 verificēšanas uzlīme, tādēļ nav pamata uzskatīt, ka tika izmantota cita mērierīce vai arī tāda mērierīce, kurai nav izsniegts verificēšanas sertifikāts.

[2.4] Policijas darbinieki, pildot savus dienesta pienākumus, rīkojušies atbilstoši savai kompetencei, pilnvaras nav pārkāpuši.

[2.5] Sūdzības iesniedzēja iebildumi ir vērtējama kā vainas noliegšana, lai izvairītos no administratīvās atbildības.

[3] 2007.gada 23.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *A.K.* (turpmāk arī – pieteicējs) sūdzība, kurā lūgts atcelt Lēmumu. Pieteicēja sūdzība pamatota ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Lieta tika izskatīta formāli, ņemot vērā tikai policijas darbinieku sniegtos ziņojumus un neievērojot Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 81.panta pirmo daļu.

[3.2] Atbildētājs nav noskaidrojis, vai ceļa posmā, kurā fiksēts pārkāpums, atradās citas automašīnas, uz kurām varēja reaģēt mērierīce Stalker.

[3.3] Nepatiess ir apgalvojums, ka pieteicējs aizbildinājies ar to, ka nav pamanījis ceļa zīmi ar ātruma ierobežojumu 70 km/h. Pieteicējs jau 10 gadus regulāri, vismaz 2 reizes mēnesī, brauc minētajā ceļa posmā, pildot savus dienesta pienākumus, un labi pārzina šo ceļa posmu. Braukšanas ātrums bijis 80-90 km/h, ar tādu ātrumu braukušas arī pārējās automašīnas.

[3.4] Pēc pieprasījuma netika parādīta mērierīces verifikācijas uzlīme. Policijas darbinieks izlikās, ka nav sadzirdējis lūgumu un aizgāja rakstīt protokolu, taču pieteicējam nebija tiesību atstāt automašīnu.

[3.5] Kā netiešs pierādījums jāvērtē tas, ka pieteicējam ir vairāk kā 15 gadu vadītāja stāžs, vienmēr godīgi samaksājis sodus par pieļautajiem Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem. Konkrētajā gadījumā pieteicējs nevēlas samierināties ar policistu cinisko un negodīgo rīcību.

[4] Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas birojs (turpmāk arī – atbildētājs) Administratīvajā rajona tiesā iesniegtajā paskaidrojumā norāda, ka Lēmums ir atstājams spēkā, bet pieteicēja sūdzība ir noraidāma.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 7.augusta spriedumu Lēmums atstāts negrozīts, bet pieteicēja sūdzība par Lēmuma atcelšanu noraidīta.

Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Saskaņā ar LAPK 149.[8]panta devīto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā vieglā automobiļa vadītājam uzliek naudas sodu četrdesmit latu apmērā. Savukārt Ceļu satiksmes noteikumu 116.punkts noteic, ka ceļa posmos, kur uzstādītas attiecīgas ceļa zīmes, transportlīdzekļi drīkst braukt ar ātrumu, kas nepārsniedz ceļa zīmē norādīto.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši minētajai LAPK normai, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 31 km/h līdz 40 km/h.

[5.2] Lietā ir strīds par to, vai norādītajā laikā un vietā pieteicējs automašīnu vadīja ar ātrumu 113 km/h (ņemot vērā pieļaujamo kļūdu – 106 km/h), kā arī vai policijas darbinieki ātrumu pārkāpumu ir fiksējuši tieši pieteicēja vadītajai automašīnai.

[5.3] Saskaņā ar LAPK 243.panta otro daļu pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.). Tiesa lietā konstatē turpmāk minētos pierādījumus.

[5.3.1] 2007.gada 15.augustā Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB363269 par *A.K.* saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[8]panta devītās daļas un *A.K.* uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā *(lietas 23.lapa)*.

[5.3.2] Policijas darbinieka *U.V.* dienesta ziņojumā norādīts, ka 2007.gada 15.augustā, pildot dienesta pienākumus kopā ar *O.D.*, plkst.13.30 uz ceļa Rīga – Daugavpils 25.kilometrā nofiksējis ātrumu vairākkārtīgi, lai nerastos kļūda. Automašīna *Audi A6*, pelēkā krāsā, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, braukusi ar ātrumu 113 km/h virzienā uz Rīgu 323.ceļa zīmes (ātruma ierobežojums – 70 km/h) darbības zonā. Automašīna *Audi A6* braukusi pa kreiso malējo joslu acīmredzami ātrāk nekā pārējās automašīnas, kuras braukušas tajā pašā virzienā pa labo malējo joslu. Kravas automašīna ne virzienā uz Rīgu, ne pretējā virzienā neesot braukusi. Ātrums ticis fiksēts ar mērierīci Stalker Nr.21787. Pa kreiso malējo joslu neviena cita automašīna nav braukusi un apturēt minēto automašīnu inspektors devies, kad tā bijusi apmēram 40-50 m attālumā no policijas darbinieka. Pienācis klāt inspektors stādījies priekšā, paskaidrojis apturēšanas iemeslu, uzrādījis piefiksēto ātrumu 113 km/h. Vadītājs agresīvā tonī teicis, ka tas nav viņa ātrums, ka šajā posmā varot braukt ar ātrumu 90 km/h un jautājis, kāpēc esot jāaptur par tik mazu ātrumu. Inspektors paņēmis dokumentus no automašīnas vadītāja un paskaidrojis, ka šajā ceļa posmā ir ātruma ierobežojums 70 km/h. Vadītājs atbildējis, ka nav pamanījis zīmi, bet tik un tā, viņš tik ātri neesot braucis. Kamēr policijas darbinieks *O.D.* sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu, vadītājs izkāpis no automašīnas un, pienākot pie inspektora *U.V.*, teicis, ka skatījies automašīnas datorā, no kura bijis redzams, ka viņa automašīnas vidējais braukšanas ātrums esot bijis 90

km/h. Sarunas laikā neesot izteikta frāze „Ko darīsim?". Vadītājs nav prasījis uzrādīt laiku uz radara, savukārt radara metroloģijas uzlīme viņam tikusi uzrādīta (*lietas 26.lapa*).

[5.3.3] No policijas darbinieka *U.V.* dienesta ziņojuma pielikuma – shēmas redzams, ka attālums starp policijas darbinieka atrašanās vietu un automašīnas *Audi A6* atrašanās vietu ir 40-50 m, kad ticis veikts pēdējais ātruma mērījums. Shēmā attēlota arī automašīnas apstāšanās vieta 60-70 m attālumā no policijas darbinieka, pabraucot viņam garām (*lietas 28.lapa*).

[5.3.4] SIA „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" Elektrisko mērījumu un testēšanas laboratorijas izsniegts Verificēšanas sertifikāts E0174V07, no kura redzams, ka radars autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei „Stalker" Nr.21787 verificēts 2007.gada 17.aprīlī, sertifikāts derīgs līdz 2008.gada 16.aprīlim (*lietas 30.lapa*).

[5.4] Izvērtējot, vai pieteicēja darbībās pamatoti konstatēta atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana, tiesa konstatē, ka pierādījumi lietā, kas liecina par pieteicēja vainu braukšanas ātruma pārsniegšanā, ir administratīvā pārkāpuma protokols, policijas inspektora dienesta ziņojums un ziņojuma pielikums – shēma, kuros atspoguļota pārkāpuma konstatēšanas gaita un rezultāti, izdarot mērījumus ar radaru Stalker. No minētajiem pierādījumiem izriet, ka atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana par 36 km/h ir konstatēta tieši pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim. Ar minētajiem pierādījumiem ir konstatēts, ka faktiskais braukšanas ātrums par 36 km/h (ņemot vērā pieļaujamo mērījuma kļūdu) pārsniedza maksimāli atļauto, proti, ir konstatēts, ka ir izdarīts pārkāpums, kas paredzēts LAPK 149.^{8}panta devītajā daļā.

[5.5] Pārbaudot pieteicēja paskaidrojumus par lietas apstākļiem, protokolu par administratīvo pārkāpumu un policijas inspektora ziņojumu, tiesa dod priekšroku iestādes iesniegtajiem pierādījumiem un atzīst, ka ir pierādīts, ka pieteicējs vadījis automašīnu ar ātrumu 113 km/h (ņemot vērā pieļaujamo kļūdu – 106 km/h).

Tiesas ieskatā lietā nav konstatējams, ka policijas darbinieki būtu neobjektīvi un personiski ieinteresēti, lai pieteicējs tiktu nepamatoti saukts pie administratīvās atbildības. No lietas materiāliem neizriet apstākļi, kas būtu par pamatu secinājumam, ka policijas darbinieks apzināti būtu protokolā fiksējis nepatiesas ziņas.

[5.6] Pieteicēja argumentam, ka viņam netika uzrādīta verifikācijas uzlīme, konkrētajā lietā nav izšķirošas nozīmes. Administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīts, ka pārkāpums konstatēts ar mērierīci Stalker Nr.21787. Lietā atrodas minētās mērierīces verificēšanas sertifikāts, no kura redzams, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī mērierīce bija derīga izmantošanai.

[5.7] Lietā nav strīda par to, ka radars, ar kuru tika veikts ātruma mērījums izskatāmajā gadījumā, nav aprīkots ar laika kontroli un tajā netiek uzrādīta konkrētā automašīna, kuras ātruma mērījums veikts. Tomēr tiesas ieskatā šis apstāklis nepadara administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētās ziņas par ātruma mērierīces rādījumu par nepieļaujamu pierādījumu.

Saskaņā ar likuma „Par policiju" 10.pantu viens no policijas pamatuzdevumiem ir nodrošināt kārtību uz ceļiem. Savukārt saskaņā ar Ceļu

satiksmes likuma 43.[4]pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Valsts policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. No minētajām tiesību normām izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt Valsts policijai. Braukšanas ātruma kontrole jāveic ar atbilstošām mērierīcēm, kas šajā gadījumā bija likumā noteiktā kārtībā lietošanai derīga mērīšanas ierīce Stalker. Ne Ceļu satiksmes likums, ne likums „Par policiju" neierobežo policijas darbinieku tiesības transportlīdzekļu ātruma kontroles mērierīču izmantošanā ceļu satiksmē.

Kā to ir atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanai. Tas vien, ka personai netika uzrādīts radara mērījums, nevar būt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Ir jāvērtē visi konkrētās lietas apstākļi kopumā. Minētais vēl jo vairāk ir attiecināms uz policijas darbinieka pienākumu uzrādīt tādu ātruma mērierīces rādījumu, no kura būtu identificējama konkrētā automašīna un mērījuma veikšanas laiks. Tādēļ, tiesa par nepamatotiem atzīst pieteicēja iebildumus par tādas mērierīces izmantošanu pārkāpuma konstatēšanai, kura nav aprīkota ar laika kontroli un kurā netiek uzrādīta konkrētā automašīna.

[5.8] Tiesa kritiski vērtē pieteicēja argumentu, ka policijas darbinieki nav varējuši objektīvi konstatēt pārkāpumu, jo ceļš nebija labi pārredzams un šajā ceļa posmā bija intensīva satiksme.

Tiesa ņem vērā to, ka no policijas jaunākā inspektora *U.V.* ziņojuma izriet, ka policijas darbinieks ne tikai ar radara mērījumiem, bet arī vizuāli konstatējis, ka pieteicēja automašīna *Audi A6* brauca ar acīmredzami lielāku ātrumu nekā pārējās tajā pašā virzienā braucošās automašīnas. No minētā var secināt, ka ātruma mērierīces fiksētais ātrums 113 km/h, kas ievērojami pārsniedz atļauto ātrumu, attiecas tieši uz pieteicēja vadīto automašīnu. Tiesas ieskatā tas apstāklis, ka attiecīgajā ceļa posmā ir bijuši vēl citi transportlīdzekļi, neizslēdz iespēju policijas darbiniekiem precīzi fiksēt pārkāpēju. Tiesa uzskata, ka policijas darbinieki konkrētajos apstākļos varēja konstatēt un ir konstatējuši lielāko braukšanas ātrumu tieši pieteicēja vadītajai automašīnai. Izskatot lietu, nav iegūti ticami pierādījumi par pretējo.

[5.9] Attiecībā uz tiesas sēdē norādītajiem pieteicēja argumentiem, ka viņam braucot ar ātrumu 113 km/h, policijas darbiniekiem konkrētajā ceļa posmā nebūtu iespējams pagūt izdarīt vairākus radara mērījumus un apturēt pieteicēju, tiesa norāda sekojošo.

Minētais arguments balstās uz pieteicēja norādi, ka konkrētais ceļa posms policijas darbiniekam bija pārskatāms tikai 150 metru attālumā, kā arī uz pieņēmumiem par radara darbības ātrumu.

Lai gan lietā neatrodas pierādījumi par redzamību konkrētajā ceļa posmā, tiesa uz minēto argumentu pamata neuzskata par iespējamu secināt, ka policijas darbinieka sastādītajā protokolā pārkāpums fiksēts neatbilstoši patiesajiem notikumiem. Pamatojoties uz iepriekš minēto, tiesa priekšroku dod atbildētāja argumentiem, ka policijas darbinieki bija veikuši pieteicēja braukšanas ātruma

mērījumus, kas apstiprinās ar lietā esošajiem pierādījumiem – administratīvā pārkāpuma protokolu un policijas inspektora ziņojumu.

[5.10] Pamatojoties uz iepriekš minēto tiesa atzīst, ka nepastāv sapratīgas šaubas un uzskatāms par pierādītu fakts, ka *A.K.* 323.ceļa zīmes (maksimālā ātruma ierobežojums 70 km/h) darbības zonā vadīja automašīnu ar ātrumu 106 km/h (ņemot vērā pieļaujamo mērinstrumenta kļūdu), pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 7.augusta spriedumu pieteicējs ir iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt minēto spriedumu.

Apelācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[6.1] Tiesa spriedumu balstījusi tikai uz policijas darbinieku sniegtajiem ziņojumiem, kas neatbilst lieta faktiskajiem apstākļiem, savukārt pieteicēja sniegtie paskaidrojumi netika ņemti vērā. Nav saprotams, kāpēc policijas darbinieku sniegtie ziņojumi ir vērtēti augstāk nekā pieteicēja norādītais.

[6.2] Policijas darbinieks atradies ierobežotas redzamības vietā un varēja redzēt pieteicēja automašīnu ne tālāk par 150 metriem. Ir nepieciešams laiks, lai noteiktu, kura no automašīnām brauc ātrāk, jo blakus brauca arī citas automašīnas. Policijas darbinieks trīs sekunžu laikā nevarēja pārliecināties, ka ir pārsniegts atļautais braukšanas ātrums, izdarīt mērījumus vairākas reizes un dot komandu apstāties.

[6.3] Policijas darbinieki ir ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolus, kas neatbilst faktiskajiem apstākļiem, lai saņemtu prēmiju par sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu skaitu.

[7] 2010.gada 15.marta tiesas sēdē pieteicējs apelācijas sūdzību uzturēja, papildus norādot, ka ceļa maršrutā Rēzekne – Rīga Salaspils apkārtnē braucis ar ātrumu robežās no 70 līdz 90 km/h, jo tur atrodoties ceļa zīme par braukšanas ātruma ierobežojumu 70 km/h un zinājis, ka tur patstāvīgi stāvot policijas darbinieki ar radariem. Pa priekšu viņam braukusi smagā automašīna, tā kā no automašīnas birušas ārā smiltis, pārkārtojies kreisajā braukšanas joslā, smago automašīnu neapdzenot. Policijas darbinieks esot izskrējis no krūmiem un apturējis automašīnu, paziņojot, ka viņš esot braucis ar ātrumu 113 km/h. Pieteicējs tam nepiekrīt.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota, papildus paskaidroja, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem pieteicēja vaina izdarītajā administratīvajā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta. Mērierīce (radars), ar kuru ticis fiksēts ātrums, Latvijā ir reģistrēta un sertificēta, minētajam radaram nav laika kontrole, taču policijas darbinieks sākotnēji vizuāli fiksējot ātrumu, nosakot, kura automašīna brauc ātrāk, un pēc tam ar radara palīdzību fiksējot ātrumu. Ātruma rādījums parādoties radarā, to pavēršot pret automašīnu, precīzi tiekot nomērķēts pret automašīnu un, atlaižot radara mēlīti, ātruma rādītājs uzreiz esot redzams ekrānā, savukārt ar otras rokas palīdzību varot nospiest atmiņas pogu, kur saglabājas ātruma rādījums. Autovadītājam policijas darbinieks parādot pēdējo fiksēto ātruma mērījumu, kad esot atlaista

radara mēlīte. Radars fiksējot automašīnas ātrumu abos virzienos, taču policijas darbinieks pats nosakot vizuāli, uz kuru automašīnu vērst radaru.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un uzklausījusi procesa dalībniekus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka *A.K.* apelācijas sūdzība nav pamatota.

[9] APL 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem un apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai [5] un atkārtoti APL 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus nenorāda.

[10] Attiecībā uz pieteicēja apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem Administratīvā apgabaltiesa secina, ka tie ir attiecināmi uz pirmās instances tiesas veikto lietas faktisko apstākļu un pierādījumu izvērtējumu.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesa ir vērtējusi pieteicēja norādītos apsvērumus un devusi tiem savu vērtējumu (sk. šā sprieduma [5.1] – [5.10] punktu). Apgabaltiesa ir atzinusi, ka šajā lietā pirmās instances tiesas konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams. Ņemot vērā, ka Administratīvā apgabaltiesa ir pievienojusies pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, tā atkārtoti apsvērumus par lietā konstatētajiem faktiskajiem apstākļiem un pierādījumu izvērtējumu nenorāda.

Turklāt nepamatota ir pieteicēja norāde, ka tiesa ir balstījusies tikai uz policijas darbinieku sniegtajām ziņām. No Administratīvās rajona tiesas sprieduma redzams, ka pirmās instances tiesa ir analizējusi pie administratīvās atbildības sauktās personas sniegtos paskaidrojumus un devusi tiem savu vērtējumu. Apstāklis, ka tiesa lietā esošos pierādījumus ir vērtējusi savādāk nekā pieteicējs, nevar kalpot par pamatu apelācijas sūdzības apgalvojumam, ka tiesa ir bijusi neobjektīva un nav pārbaudījusi pierādījumus objektīvi.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu, 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 2007.gada 19.oktobra lēmumu Nr.035/PB36369-K-700 par *A.K.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8]panta devītās daļas, bet *A.K.* sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	*(paraksts)*	K.Berķis
Tiesneši	*(paraksts)*	M.Birzgalis
	(paraksts)	A.Šteinberga

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis K.Berķis
Rīgā, 2010.gada 25.martā